

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRP/44/2012/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

225/2012. (VII. 4.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2012. január 23-án előterjesztett **panaszát** a 2012. július 4-én – dr. Kádár András Kristóf testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a M. Városi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2012. január 23-án postai úton terjesztette elő a panaszbeadványát, amelyet 2012. február 4-én kelt beadványával kiegészített.

I.

1) A panaszos a panaszbeadványban előadta, hogy 2011. augusztusától a szomszédságában albérlőként élő roma család csendháborító életvitelt folytat és ezzel megkeserítik a mindennapjaikat. A család folyamatosan zajong, és két alkalommal meg akarták késelni őt, illetve gyermekét, sőt január 3-án meg is támadták őket. A panaszos szinte minden másnap hívja a kapitányságot, mert még éjjel 11 órakor is hangoskodnak a szomszédai.

2012. január 21-én 21 órakor a panaszos ismét rendőri intézkedést kért telefonon. A városi kapitányság ügyeletese átkapcsolta az A. településrészi Rendőrőrsre, ahol szintén előadta,

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

hogy csendháborítás miatt intézkedést kér. 23 óra 10 percig várta a rendőröket, de nem ment ki senki. A panaszos megjegyezte, nem ez az első alkalom, hogy nem történik intézkedés. Másnap telefonon felhívta a rendőrkapitányságot és afelől érdeklődött, hogy miért nem történt rendőri intézkedés a szomszédjaival szemben. Ekkor derült ki, hogy semmi nyoma annak, hogy a panaszos intézkedést kért telefonon.

A panaszos kifogásolta, hogy az A. településrészi Rendőrőrsön dolgozó rendőrök nem kezelik a problémát megfelelően, az intézkedésük – egy-két kivétellel – nem kielégítő, sokszor felháborító. Egyik alkalommal például megkérdezték a panaszostól, hogy miért nem költözik el, ha nem bírja a csendháborítókat. A panaszos megjegyezte, hogy ezzel kapcsolatban már írt egy panaszlevelet a rendőrségre, de csak egy elutasító értesítést kapott a rendőrkapitánytól.

A panaszos azt is sérelmezi, hogy már több alkalommal volt B. G.-nél kihallgatáson, aki megalázta : kiabált, megjegyzéseket tett, közölte vele, hogy elege van abból, hogy a panaszos folyamatosan intézkedést kér. A panaszost felháborítja, hogy a rendőrök így viselkednek.

A panaszos előadta még, hogy egy rendőr ismerésétől szerzett tudomást a Testületről.

2) A panaszos panasz-kiegészítésében előadta, hogy a sértő kijelentéseket a 2011. október 29-én 20 óra 40 perckor történt intézkedéskor tették az A. településrészi Rendőrőrs járőrei. Például az egyikük közölte vele, hogy költözzön el, vagy szedjen nyugtatót. Majd megjegyezték, hogy egyedül a panaszosnak van baja az albérlőkkel, és örüljön neki, hogy nem jelenti fel, amiért mindig intézkedést kér. A panaszos a Testület kérdésére válaszul előadta, hogy nem tudja megjelölni az intézkedő rendőrök személyét, mivel nem volt azonosító a ruhájukon.

Előadta még, hogy 2012. január 11-én B. G. r. zászlós minősíthetetlenül beszélt vele. („*a fa...m tele van az egészszel, hagyja az egészszet a p...ba, úgy se lesz belőle semmi, még sz...r se*”) A panaszos annyira megalázónak érezte az egészet, hogy nem mert megszólalni, nehogy a többi jelenlévő előtt még jobban megszégyenítse a rendőr. A panaszos sérelmezte, hogy a rendőr úgy beszélt vele, mintha elkövetője, nem pedig sértettje lenne a bántalmazásnak. A panaszos sérelmezte továbbá, hogy a kihallgatásról készült jegyzőkönyv nem teljes körűen tartalmazta az általa elmondottakat.

A kapitányságvezetőnél nem tett panaszt ezen ügyben, mert okult az előző panaszával kapcsolatos ügyintézésből. Egy rendőr ismerésétől szerzett tudomást a legutóbbi eset után a Testületről, és azért fordult a Testülethez, mert úgy hallotta, hogy a kapitányságvezető nem szereti a panaszosleveleket.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez.

A)

A rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatóak meg a 2011. október 29-i eseményekkel kapcsolatban.

1) A panaszos 2011. november 2-án kelt, a rendőrkapitányságon előterjesztett panaszbeadványában előadta, hogy 2011. augusztus 28-a óta lakik mellettük egy roma család albérlőként a szomszédos ingatlanban. A családdal sok gond van, zajonganak, fenyegetőznek, sőt késsel fenyegették meg a panaszost és családját. A panaszosnak sajnos naponta kell rendőri intézkedést kérnie. 2011. október 29-én 20 óra 40 perc körül is rendőri intézkedést kért a csendháborítás miatt. A két kiérkező rendőr bekopogtatott a panaszoshoz, és megkérdezték tőle, hogy mi a probléma. A rendőrök megkérdezték a panaszos szavahihetőségét, és az egyikük azt tanácsolta neki, hogy változtassa meg a lakóhelyét. Azt is megjegyezték, hogy senkinek sincsen gondja a szomszédokkal, csak a panaszosnak. Majd elmentek anélkül, hogy felszólították volna a csendháborítókat.

Mindezek alapján kérte, hogy a rendőrkapitány vizsgálja ki a panaszát.

2) Dr. B. F. r alezredes, kapitányságvezető 2011. december 7-én kelt levelében arról tájékoztatta a panaszost, hogy a panasz tárgyában vizsgálatot folytatott le és megállapította, hogy 2011. október 29-én 20 és 21 óra között a M. város, Á. u. 5. sz. alatt rendőri intézkedésre került sor. A kiérkező járőrök a bejelentésben megjelölt ingatlan ajtaja előtt kb. 30 percet várakoztak, hallgatóztak, azonban kétszeri gyereksírás kivül egyéb zajt nem hallottak a lakásból. Adatgyűjtést végeztek a szomszédos lakásokban, ahol a lakók egyöntetűen elmondták, hogy nem hallottak zajt a kérdéses lakásból. Ezután a rendőrök a bejelentővel (a panaszossal) is felvették a kapcsolatot, és tájékoztatták a megállapítottokról.

A fentiek alapján olyan személyi vagy tárgyi bizonyítékot feltárni nem volt lehetséges, mely az intézkedő rendőrök részéről bűncselekmény vagy fegyvelemsértés megalapozott gyanúját igazolná, így velük szemben jogsértés nem állapítható meg.

3) T. D. r. törm. 2011. november 18-án kelt jelentésében előadta, hogy 2010. október 29-én 18 órától másnap 6 óráig láttak el szolgálatot N. G. r. őrm.-rel az A. településrészi Rendőrőrs területén. A r. törm. szolgálata ellátása során 20 óra és 21 óra közötti időben S. Z. r. ftzls szolgálatirányító parancsnok utasítására ment a M. város, Á. u. 5. sz. alá, mivel csendháborítás miatt kért oda rendőri intézkedést egy lakos.

Mivel többször volt már intézkedni a fenti címen azonos tartalmú bejelentés miatt, illetve ez idáig nem tapasztalt egyszer sem csendháborítást a helyszínen, sem egyéb szabálysértést, ezért más irányból közelítette meg a fenti címet, hogy az esetleges szabálysértő ne láthassa a szolgálati gépjárművet. A M. város, Á. u. 19. szám mögött parkolt le a szolgálati gépjárművel, majd onnan gyalogosan közelítették meg az ingatlant. A lépcsőházba lépve nem kapcsolt világítást, a sötétben felment a 8. emeletre, ott a szolgálati rádiót lehalkította, majd kb. 30-35 percet hallgatózott a kérdéses lakás bejárati ajtaja előtt. Ezen idő alatt kétszer lehetett kisgyerekek nevetését kihallani a lakásból. A két hallható nevetést követően lehetett hallani még, hogy egy női hang szól rá a kisgyerekekre, hogy halkabban legyenek. Az eltelt idő alatt nem tapasztalt olyan indokolatlan zajt, amely alkalmas lett volna a csendháborítás szabálysértésének megvalósítására.

Ezt követően a rendőrök bekopogtak a lakásba, és felvették az ott lakó hölgygel a kapcsolatot. Az ajtónyitást követően az érintett rögtön közölte, hogy tudja miről van szó, miért vannak ott a rendőrök. Továbbá elmondta, hogy nem voltak hangosak, 4 gyerekkel nézték a tévét, és nem tud mit tenni a szomszédja ellen, mivel napi rendszerességgel hívja rá a rendőröket. Ezek után

a rendőrök közölték vele, hogy csendháborításról érkezett bejelentés velük szemben, melyet azonban a helyszínen nem tapasztaltak, így a rendőri intézkedés igazoltatással végződött. Ezek után felvette a r. törm. a kapcsolatot az emeleti lakókkal, akik kérdésre elmondták, hogy a bejelentés napján nem hallottak semmilyen zajt az alattuk lakóktól, pedig délután 2 órától otthon voltak. Továbbá elmondták, hogy amikor beköltöztek az albérlők, akkor egy-két alkalommal megesett, hogy hangosabbak voltak. Az utóbbi időben, illetve a bejelentés napján azonban semmilyen zajt nem hallott. Ezek után a szomszédos lakásban lakókkal is beszéltek, akik elmondták, hogy a bejelentés napján, illetve az előtt sem fordult elő hangosabb zaj a lakásból, továbbá elmondta még, hogy ritkábban lehet hallani, ahogyan a gyerekek játszanak, de ez nem volt még olyan mértékű, amely zavarná őket.

Ezek után felvették a kapcsolatot a bejelentővel, aki kérdésre elmondta, hogy egy nagy puffanást hallott a felette lévő lakostól, ezért kért rendőri intézkedést. Továbbá elmondta, hogy a puffanást követően semmilyen zajt nem hallott aznap, de közölte, hogy direkt csinálják vele ezt a felette lakók, hogy kikészítsék idegileg. Ezek után közölték vele a rendőrök, hogy ők nem tapasztaltak csendháborítást, így nem alkalmaztak szankciót. Erre a panaszos közölte, hogy akkor a r. törm. kétségbe vonja az ő szavát és a „cigányokat védi”. A r. törm. erre azt felelte, hogy nem vonja kétségbe a panaszos szavait, de a helyszínen nem tapasztalt csendháborítást, sem egyéb szabálysértést, így az ott lakókkal szemben nem szab ki szankciót, hozzátette, hogy nem védi a cigányokat, mert pártatlan és csak a jogsértőkkel szemben intézkedik. Erre a panaszos úgy reagált, hogy a rendőrök biztosan nem szimpatizálnak vele, mert nem büntetik meg a felette lakókat. A r. törm. ismét közölte vele, hogy ők pártatlanok, ezért hallgatják meg mind a két fél észrevételeit, és mivel szabálysértést nem észleltek, ezért nem alkalmaznak szankciót. A tájékoztatást követően a rendőrök távoztak a helyszínről.

4) A rendőrség által megküldött CD lemez tartalmazza a panaszos 2011. október 29-én tett bejelentését. A 48 másodperces felvételen a panaszos hallható, amint a fölötté lakókkal szemben csendháborítás miatt kér rendőri intézkedést.

B)

A rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatóak meg a 2012. január 11-i eseményekkel kapcsolatban.

1) B. G. r. tzls. 2012. február 29-én kelt jelentésében előadta, hogy a M. Városi Rendőrkapitányság A. településrészi Rendőrőrs eljárását folytat M. I. ellen, mert 2012. január 3-án 17 óra 45 perc körüli időben a M. város, A. u. 5. szám alatti lépcsőház 7-8 emeleti folyosóján a panaszost előzetes szóváltás nélkül tetteleg bántalmazta oly módon, hogy több alkalommal vesetájékon ütötte, illetve haját megráncigálta. A sértett a cselekmény következtében 8 napon belül gyógyuló sérülést szenvedett.

Ezen ügyben feljelentés kiegészítésére került sor, ezért a panaszost 2012. január 11-én 8 órára telefonon keresztül idézték. A szabályszerű idézésre megjelent a panaszos az A. településrészi Rendőrőrsön, ezután behívták a „nagyterembe”, ahol T. J. r. zls. szintén kihallgatást végzett. A panaszos a „nagyterembe” történő belépésekor (ahol még jelen volt H. M. r. tzls. és B. V. E. r. ftörm.) ingerülten és fennhangon T. J. r. zls. irányába fordult, majd közölte vele, hogy „ezt még megbánod”. Erre B. G. r. tzls. kimért és kulturált hangnemen, a megfelelő

tiszteletet megadva figyelmeztette a panaszost, hogy rendőrségen és hivatali helyiségben van, ahol más kihallgatás is folyik, ezért az ordítást, fenyegetést és azt a minősíthetetlen hangnemet, amit a T. J. r. zls.-sal szemben tanúsít, hagyja abba. Erre a panaszos eléggé feldúlt állapotban, de tudomásul vette a figyelmeztetést, majd helyet foglalt az íróasztalnál. A r. tzls. megkérdezte tőle, hogy miért használt fenyegető szavakat és miért volt ingerült. Erre a panaszos elmondta, hogy korábban volt egy másik ügye az A. településrészi Rendőrőrsön zaklatás vétsége miatt, ebben ő volt a gyanúsított és vele szemben a M. város Városi Ügyészség vádemelési javaslattal élt, holott ő – bevallása szerint – nem csinált semmit sem. Ezen ügyének előadója T. J. r. zls. volt.

Miután a panaszos láthatóan megnyugodott, B. G. r. tzls. elmondta neki, hogy eljárást folytat a rendőrség a 2012. január 3-án tett bejelentésével kapcsolatosan, amely ügyben azonban nem nyomozás elrendelésére, hanem feljelentés kiegészítésére került sor, mivel ezen eljárás keretein belül tisztázni kell további körülményeket. A panaszost a meghallgatási jegyzőkönyv felvételének megkezdése előtt figyelmeztette, hogy nem köteles vallomást tenni, illetve a vallomástételt bármikor megtagadhatja, továbbá hogy amit mond, vagy rendelkezésre bocsát, bizonyítékként felhasználható. Erre a panaszos közölte, hogy vallomást kíván tenni. Figyelmeztette továbbá a r. tzls., hogy a vallomás megtagadásával az eljárást nem akadályozza, de a védekezés azon módjáról, akkor lemond. Ezen figyelmeztetést a panaszos megértette, majd kijelentette, hogy vallomást tesz.

Ezt követően jegyzőkönyvet vettek fel a panaszos által elmondottakról, pontosan, szó szerint. A panaszos elmondta, hogy bántalmazás következtében ún. hematómás sérülései keletkeztek, azonban mentőt, orvost nem kért a helyszínrre (a sérüléseiről ezért nem rendelkezik orvosi papírral), de könnyű testi sértés vonatkozásában magánindítványt terjesztett elő M. I.-vel szemben.

Mielőtt a jegyzőkönyv lezárására sor került volna B. G. r. tzls. felolvasta a panaszosnak a jegyzőkönyv tartalmi részét, amellyel egyet értett. Ezt követően kinyomtatta a jegyzőkönyvet, amelyet a panaszos elolvasás után helybenhagyólag aláírt. B. G. r. tzls. végül felhívta a panaszos figyelmét arra, hogy a keletkezett jegyzőkönyvből másolati példányt kérhet az illeték lerovását követően. Ezen lehetőséggel élt is a panaszos, majd láthatóan nyugodt állapotban távozott az A. településrészi Rendőrőrs épületéből.

A panaszost semmi olyan kijelentés, amely az emberi méltóságát sértette volna, nem érthette, a panaszos már eleve úgy lépett be az őrs „nagytermébe”, hogy feldúlt állapotban volt és minősíthetetlen hangnemet használt, illetve magatartást tanúsított T. J. r. zls.-sal szemben. B. G. r. tzls. pedig kimért és kultúrált hangnemben, a megfelelő tiszteletet megadva figyelmeztette a rendőrségi épületben történő viselkedés követelményére.

Az eljárás feljelentés elutasításával zárult, mivel a keletkezett iratokból csakis a könnyű testi sértés vétségének bűncselekménye látszott megvalósulni. Ezt követően azonban a M. város Városi Bíróság az iratokból további bűncselekményeket állapított meg, melynek alapján a M. város Városi Ügyészség nyomozást rendelt el garázdaság vétsége és zaklatás vétségének a gyanúja miatt.

2012. február 22-én dr. Zs. S. r.szds., a F. települési Rendőrőrs nyomozója telefonált az A. településrészi Rendőrőrsre. T. J. r. zls.-től arról érdeklődött, hogy valóban volt-e a

rendőrőrsön a panaszos azon a napon, mivel ő telefonon beszélt vele egy másik büntetőügy kapcsán, és a telefonbeszélgetés során a panaszos olyan minősíthetetlen hangnemben beszélt vele, amely megdöbbentő volt számára. Dr. Zs. S. elmondása szerint a panaszos sérelmezte, hogy felhívták a F. települési Rendőrőrsről, mert egyébként aznap volt már az A. településrészi Rendőrőrsön kihallgatáson, és egyébként sem hiszi el, hogy a r. szds a rendőrségről telefonál.

2) T. J. r. zls. 2012. március 1-jén kelt jelentésében előadta, hogy 2011 január 11-én az A. településrészi Rendőrőrsön látott el szolgálatot, és 8 órától az egyik bűnügyben idézett tanút hallgatta ki.

Közvetlenül mellette H. M r. tzls. ült, valamint az iroda másik végében B. G. r. tzls, és B. V. E. r. ftörm.

T. J. r. zls. már a kihallgatást fogatosította, amikor megérkezett B. G. r. tzls.-hoz az idézettje, a panaszos, aki ahogy belépett az irodába, a r. zls. felé fordult, és ingerült hangon azt mondta, hogy – ha jól emlékszik – „Ezt meghálálom neked”. Erre B. G. r. tzls. teljesen kultúrált hangon felszólította a panaszost, hogy tartózkodjon az ilyen hangvételtől, mivel rendőrségen van.

B. G. r. tzls. kihallgatásáról a r. zls egyáltalán nem tud nyilatkozni, mivel egyidejűleg ő is kihallgatást fogatosított.

Megjegyzi még, hogy miután mindketten befejezték a kihallgatást, négy szemközt megkérdezte a panaszost, hogy mi a problémája, amire ő közölte, hogy azért volt ingerült, mert abban az ügyben, melyben a r. zls folytatta ellene nyomozást, a M. város Városi Ügyészség vádat emelt és az erről szóló értesítést akkor kapta meg.

A r. zls közölte vele, hogy mivel a büntetőügyben a híváslisták alátámasztották, hogy a bűncselekményt elkövette, valamint a vallomásában elismerte, hogy valóban hívta a sértettet, nem volt más lehetősége, csak hogy vádemelési javaslattal küldje el a nyomozati iratokat. Közölte vele továbbá, hogy ez még nem jelenti a bűnösség megállapítását. Ezt követően a r. zls szerint teljesen normális hangnemben váltak el egymástól.

3) H. M. r. tzls. 2012. február 29-én kelt jelentésében előadta, hogy 2012. január 11-én szolgálatát teljesítette az A. településrészi Rendőrőrsön. A nagyteremben lévő asztalnál ült és ügyein dolgozott. Tőle baloldalra, és közvetlenül mellette T. J. r. zls. folytatott kihallgatást egyik ügyében.

Emlékezete szerint 8 óra körüli időben arra lett figyelmes, hogy B. G. r. tzls. egy idézett személyt kísér be a „nagyterembe”. A nő, ahogy belépett a nagyterembe, egyből feléjük fordult és T. J. r. zls.-nak ingerülten, hangosan és szinte fenyegető hangnemben azt kiabálta, hogy „ezt még megbánod”. Ezt hallva B. G. r. tzls. a hölgyet nyugodt hangon és intelligens módon megkérte arra, hogy az ilyen jellegű magatartását fejezze be, mivel egy hivatalos helységben van és más kihallgatást folytat. Ezen figyelmeztetést a hölgy tudomásul vette, és helyet foglalt B. G. r. tzls. asztalánál. Ezt követően történt kihallgatásról nem tud érdemben nyilatkozni H. M. r. tzls., mivel a saját munkáját végezte és B. G. r. tzls. asztala tőle kb. 7-8 méterre található.

Megjegyzzi még, hogy a hölgy nagyon feldúlt állapotban volt, és véleménye szerint minősíthetetlen módon viselkedett a „nagyterembe” való belépésekor. Később kiderült, hogy a hölgy azért volt ilyen feldúlt állapotban, mert T. J. r. zls. egy korábbi ügyében ellene vádemelési javaslatot tett a M. Városi Városi Ügyészségen.

4) B. V. E. r. főrm. 2012. február 29-én kelt jelentésében előadta, hogy 2012. január 11-én szolgálatot látott el az A. településrészi Rendőrőrsön. A szolgálati feladata ellátása során, a B. G. r. tzls. melletti asztalnál ült. Ekkor B. G. r. tzls. az asztalához kísért egy általa látásból ismert nőt, aki, ahogy belépett a nagyirodába, az éppen kihallgatást folytató T. J. r. zls. felé fordult és fennhangon, arrogánsan közölte vele, hogy „Ezt még megbánod!” Erre B. G. r. tzls. kultúrált és kimért hangnemben közölte vele, hogy ezen arrogáns és minősíthetetlen magatartását hagyja abba, mivel rendőrségen, hivatalos helyiségben van, illetve ezzel a magatartásával zavarja a helyiségben dolgozó rendőrök munkáját.

Ezt követően a hölgy leült B. G. r. tzls.-sal szemben, aki a kihallgatása megkezdése előtt közölte az idézéstárgyát, illetve a kihallgatás során a rá vonatkozó figyelmeztetések elhangoztak. A r. főrm. a panaszos kihallgatását a továbbiakban nem követte figyelemmel, mivel a saját munkáját végezte, a kihallgatás előtti eseményekre is csak a hölgy viselkedése miatt figyelt fel.

C)

A rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatóak meg a 2012. január 21-i eseményekkel kapcsolatban.

1) H. G. r. zls. 2012. február 29-én kelt jelentésében előadta, hogy 2012. január 21-én éjszakai szolgálatot látott el 18 órától másnap 6 óráig.

Az SHR 3000. digitális hangrögzítő órája szerint 20 óra 57 perckor telefonon érkezett egy bejelentés egy személytől (a panaszos), aki csendháborítás miatt kér rendőri intézkedést.

Mivel a bejelentés ismerős volt neki, illetve az eset kapcsán több olyan információra lehetett szükség (kapukód, ha ismert személyekről lenne szó, kik azok, hányan vannak, milyen az állapotuk), amelyeket hatékonyabb első kézből az intézkedő rendőrnek hallani, ezért a r. zls., odakapcsolta a lakótelepi telefonra a hívót, amely készülék az [...] -es lakótelepi járőrnél volt. Ezen megoldás mellett szólt az is, hogy a bejelentés nem tűnt olyan fajsúlyúnak, amely további ügyeleti intézkedést igényelt volna.

Más területen ez azért nem oldható meg minden esetben, mivel saját mobiltelefont szolgálatban csak engedéllyel rendelkezők használhatnak, és más szolgálati mobiltelefon nincs, csak az A. településrészi Rendőrőrsön a lakótelepi telefon. A r. zls. tudomása szerint az A. településrészi Rendőrőrsön az I. váltás vezeti a lakótelepi telefonra érkező hívásokat, amely alapján semmi rendelleneset nem észleltek, így nem történt rendőri intézkedés. Az ügyben visszajelzést kapott.

2) K. Zs. r. őrm. 2012. február 29-én kelt jelentésében előadta, hogy 2012. január 21-én 18 órától másnap 6 óráig az A. településrészi lakótelepen, lakótelepi járőrként teljesített szolgálatot L. B. R. r. tőrm. járőrvezetővel, [...] -es hívónévvel.

A szóban forgó napon 21 óra körüli időben valóban érkezett bejelentés a panaszostól az A. településrészi Rendőrőrs lakótelepi mobiltelefonjára, mely szerint a felette lakó család elviselhetetlen módon dörömböl, illetve nagy lárma szűrődik ki az ajtó mögül is, és erre tekintettel kért a szomszédjaival szemben rendőri intézkedést.

A r. őrmester fogadta a panaszos hívását, akit tájékoztatott arról, hogy pár percen belül a helyszínre fog érní és intézkedni fog a szomszédjaival szemben. A bejelentést követően kb. 5-7 percen belül érkeztek a helyszínre a járőrök.

Ezt követően lifttel mentek a fenti házszám 7-8. emeletére, majd abból kiszállva a lépcsőházban semmilyenféle olyan hangot, kopogást, dörömbölést, zenét, amely alkalmas lehetett volna arra, hogy az ott lakók nyugalma, pihenését zavarja, nem észleltek.

Ezek után a csendháborítást folytató család lakásához mentek, és ott várakoztak több percen keresztül. A lakásból ez idő alatt semmilyen hang nem szűrődött ki. A történetet, azaz hogy a bejelentés valótlan volt, a lakótelepi jelentésben szerepeltette a r. őrmester.

Megjegyezi még a r. őrmester, hogy a panaszos számtalan esetben (kb. 2-3 naponta) tett a fentihez hasonló bejelentést, amelyek mind valótlanok bizonyultak.

3) K. Zs. r. őrm. és L. B. R. r. tőrm. 2012. január 22-én kelt jelentésében előadta, hogy a szolgálata teljesítése során 5 bejelentés érkezett a szolgálati mobiltelefonra, köztük a panaszos bejelentése. Ennek kapcsán az intézkedés nemleges eredménnyel zárult.

4) E. Zs. r. tzs. 2012. március 2-án kelt jelentésében előadta, hogy a 2012. január 22-én 9 óra 27 perckor egy Sz. I. nevű férfi hívta fel a rendőrséget a 107-es segélykérő számon, mert előző esete a leánya csendháborítás miatt intézkedést kért a M. város, Á. u. 5. sz. alatti ingatlanhoz. A férfi a rendőri intézkedésről és az esetleges szankcióról érdeklődött, mert véleménye szerint nem történt semmi. Ezt követően a r. tzs. megnézte a bejelentési naplót és a megadta a lehetőségei szerinti felvilágosítást.

5) Dr. B. F. r. alezredes, kapitányságvezető 2012. március 5-én kelt válaszlevelében előadta, hogy a 2012. január 21-i bejelentés kapcsán ügyleti naplóban bejegyzés nem történt, mert H. G. r. zls. URH ügyeletes a bejelentőt kapcsolata az A. településrészi Rendőrőrs ún. „lakótelepi mobiltelefonjára”, melyet K. Zs. r. őrmester fogadott és ő intézkedett az ügyben, majd ezt rögzítette az A. településrészi Rendőrőrs lakótelepi jelentésében.

6) A rendőrség által megküldött CD lemezen az alábbiak hallhatóak.

a) A 2012. január 21-én készült 33 másodperces felvételen a panaszos telefonál a M. Városi Rendőrkapitányságra és csendháborítás miatt kér rendőri intézkedést. A diszpécser kapcsolja a lakótelepi csoportot. Az eredménytelen kapcsolat után közli a diszpécser, hogy kicsit várni kell, majd véget ér a felvétel.

b) A 2012. január 22-én készült 6 perces hangfelvételen a panaszos édesapja érdeklődik a M. Városi Rendőrkapitányságon arról, hogy a leánya előző este 9 órai bejelentése nyomán milyen intézkedések történtek, mert véleménye szerint semmilyen. A panaszos édesapja és a rendőr vitába bonyolódik arról, hogy milyen jogi lehetőségei vannak a tulajdonosnak az albérlőkkel szemben. A férfi elmondja, hogy az albérlők miatt már per is van folyamatban a tulajdonossal szemben. A rendőr elmondja, hogy ő nem látja a rendszerben, hogy lett volna intézkedés, de attól még lehetett. A férfi elmondja, hogy nem ez az első eset, hogy nem mennek ki az A. településrészi Rendőrőrsről, mert már unják a dolgot.

III.

1) A Testület a panaszbeadványban foglaltak kapcsán elsőként azt értékelte, hogy hatásköri szabályai a sérelmezett események vizsgálatát mennyiben teszik lehetővé.

A Testület hatáskörével kapcsolatban hivatkozik az Rtv. 92. § (1) bekezdésére, mely szerint azon rendőri intézkedéseket és mulasztásokat vizsgálhatja, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri feladatok és utasítások teljesítésének kötelezettsége, azok megsértése vagy annak elmulasztása (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),

- a rendőri intézkedés vagy annak elmulasztása, illetőleg törvényessége (különösen: igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, idegenrendészeti intézkedés, intézkedés magánlakásban, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),

- a kényszerítő eszköz alkalmazása és törvényessége (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, útzár, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.) tekintetében van lehetősége eljárni és az adott intézkedést vagy cselekményt vizsgálni, abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A Testület hatásköre vizsgálatánál figyelemmel volt a legfőbb ügyész helyettesének NF.8380/2010/8-I. sz. alatti, 2010. október 7-én kelt, a testületi hatáskör kérdésében írt levelére, amely szerint a Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 196. §-a szerinti panasz „célja a nyomozás során a hatékony jogorvoslat lehetőségének biztosítása a nyomozó hatóság vagy az ügyész határozatba (Be. 169. §) nem foglalt döntésével, intézkedésével (pl. gyanúsítás közlése) szemben, vagy az intézkedés elmulasztása miatt. A panaszt a büntetőeljárás szabályai szerint kell elbírálni.” Ezért a legfőbb ügyész helyettese a Be. 60. §-ának (1) bekezdésében és a 77. §-ának (2) bekezdésében írt, a büntetőeljárás során végzett eljárási cselekmények általános alapelvei mellett is úgy véli, a Be. 196. §-a szerinti panasz a büntetőeljárás törvényben szabályozott intézkedés alkalmazásának elrendelése vagy az intézkedésről való döntés elmulasztása miatti jogsérelem esetén terjeszthető elő.

Az Rtv. IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértésével, intézkedéssel vagy annak elmulasztásával, illetve a kényszerítő eszköz alkalmazásával összefüggő jogsérelem elbírálására – függetlenül attól, hogy milyen eljárásban kerül rá sor – az Rtv. 92-93/B. §-a az irányadó, amennyiben a sérelem tárgya a rendőr magatartása, az intézkedés kiválasztásának és foganatosításának módja.

Az ügyész tehát a nyomozó hatóság által foganatosított (vagy elmulasztott) eljárási cselekmény megalapozottságát, a büntetőeljárás törvénynek megfelelő voltát vizsgálhatja,

abban azonban nem foglalhat állást, hogy a végrehajtás módja az Rtv. rendelkezéseinek megfelelt-e.

Mindezek alapján megállapítható a Testület hatásköre a panaszbeadvány azon részének vizsgálatára, amiben a panaszos a tanúkihallgatás során tanúsított rendőri magatartást kifogásolta.

Ugyanakkor nincs hatásköre a Testületnek a panasz azon részére, amelyben a panaszos azt kifogásolta, hogy a tanúkihallgatása során nem megfelelően rögzítették a jegyzőkönyvben az általa elmondottakat. A tanúkihallgatására és a jegyzőkönyv felvételére ugyanis büntetőeljárás keretében feljelentés kiegészítése (Be. 79-92.§, 166-167.§, 172/A.§) végett került sor, ezért a panaszos az esetleges sérelmeinek orvoslására a büntetőeljárás keretein belül a vonatkozó eljárási szabályok figyelembevételével kereshet jogorvoslatot (Be. 195-196.§).

Mindezek alapján tehát a Testület vizsgálata a 2012. január 11-én történt kihallgatás és a 2011. október 29-én történt rendőri intézkedés során tanúsított hangnemre, illetve a 2012. január 21-én történt bejelentéssel kapcsolatos intézkedési kötelezettségre terjedt ki.

2) A Testületnek ezt követően vizsgálnia kellett, hogy a panaszt határidőben terjesztette-e elő a panaszos

a) A Testület a 2011. október 29-i rendőri intézkedéssel kapcsolatosan az alábbi megállapításra jutott.

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 93. §-ának (1) bekezdése szerint ugyanis: „A Testülethez a panaszt az intézkedéstől, ha pedig a panasz előterjesztője az őt ért jogsérelemtől később szerzett tudomást, ettől az időponttól számított nyolc napon belül lehet előterjeszteni”. Az Rtv. 93/B. §-ának (2) bekezdése pedig – a rendőrségnél előterjesztett panaszokról – úgy rendelkezik, hogy: „A panaszt az intézkedést követő harminc napon belül lehet előterjeszteni és a beérkezéstől, illetve az áttételtől számított harminc napon belül kell elbírálni”.

Az Rtv. 93. § (3) bekezdése szerint a Testület a rendőri szerveknél előterjesztett panaszokról felvilágosítást kérhet, és amennyiben a 92. § (1) bekezdése szerinti eljárásának feltételei fennállnak, erről a panaszost, illetve az eljáró rendőri szervet értesíti. A panaszos az értesítés kézhezvételétől számított nyolc napon belül kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el. Az eljáró rendőri szerv a Testulettől kapott értesítés kézhezvételekor köteles az eljárását felfüggeszteni.

A panaszos 2011. november 7-én panaszbeadványt terjesztett elő a M. Városi Rendőrkapitányságon, amelyben a rendőrök intézkedés során tanúsított magatartását kifogásolta.

A kapitányságvezető a panaszt az európai uniós csatlakozással összefüggő egyes törvénymódosításokról, törvényi rendelkezések hatályon kívül helyezéséről, valamint egyes törvényi rendelkezések megállapításáról 2004. évi XXIX. törvény (továbbiakban: Eu. tv.)

141-143. §-a alapján kivizsgálta és megállapításairól a panaszost 2011. december 7-én levélben tájékoztatta.

A Testület álláspontja szerint a panaszos által előterjesztett beadványt nem lehet az Eu. tv. szerinti közérdekű beadványnak vagy panasznak tekinteni, hiszen abban a panaszos egy öt kétségtelen módon érintő rendőri intézkedést, illetve az annak során tanúsított rendőri hangnemet kifogásolta, ezért a panaszbeadványa alapján rendőrségi panasz eljárásnak lett volna helye az Rtv. 92. § szerint. Mindezek alapján e vonatkozásban a rendőrség mulasztásban van azzal, hogy az Rtv.-ben szabályozott közigazgatási eljárást a panaszos határidőben előterjesztett beadványa alapján nem folytatja le.

Mindezekre tekintettel a Testület élt az Rtv. 93. § (3) bekezdésében foglalt jogosítványival és a panasz kivizsgálást átvette az illetékes rendőrkapitányságtól.

b) A 2012. január 11-i kihallgatással kapcsolatos panasz kapcsán az alábbi megállapításokra jutott a Testület.

A panaszos a panaszbeadványát 2012. január 23-án terjesztette elő, amelyben a vele szemben 2012. január 11-én foganatosított kihallgatás során tanúsított rendőri magatartást kifogásolta.

A panaszos úgy nyilatkozott, hogy a Testülethez fordulás lehetőségéről később, 2012. január 21-ei esetet követően, egy rendőr ismerősétől szerzett tudomást.

A rendőri jelentések és a kihallgatásról készült jegyzőkönyv ez esetben sem tartalmaznak arra vonatkozó adatot, hogy a panaszos jogorvoslati kiiktatása megtörtént volna.

Az Rtv. 20. § (2) bekezdésének 2. mondata a rendőr kötelezettségévé teszi, hogy az Rtv. V. és VI. fejezetében foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően az intézkedés alá vont személyt tájékoztassa az e törvény szerinti panasz lehetőségéről. A Testület töretlen gyakorlata szerint a törvényben írt, „e törvényben rögzített panasz lehetősége” jogszabályi fordulat azt a kötelezettséget rója az intézkedő rendőrre, hogy az intézkedést követően az Rtv. szerinti panasz lehetőségéről teljes körben – tehát a rendőrségi és a Testület előtti panasz eljárás lehetőségére egyaránt utalva, valamint a határidőkre is kiterjedően – adjon az intézkedés alá vont állampolgárnak tájékoztatást.

A konkrét esetben a Testület mindezek alapján elfogadta a panaszos azon előadását, hogy a Testülethez fordulás lehetőségéről csak a kihallgatást és a 2012. január 21-én történteket követően szerzett tudomást.

Mindezekre tekintettel – figyelemmel az Rtv. fentebb idézett szakaszaira – a Testület befogadta a panaszt, és azt határidőben előterjesztettnek tekintette.

c) A 2011. január 22-én történt rendőri intézkedéssel kapcsolatos panasz határidőben előterjesztésének kérdésében a Testület az alábbi megállapításokra jutott.

A panaszos által kifogásolt események 2011. január 22-én történtek. A panaszos az ezzel kapcsolatos panaszát 2011. január 23-án postai úton terjesztette elő.

A panaszos tehát a fentiek alapján betartotta az Rtv. 93. § (1) bekezdésben előírt 8 napos határidőt, így minderre tekintettel **a Testület befogadta a panaszt, és érdemben vizsgálni kezdte.**

IV.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz, valamint a II. cikk (1) bekezdésében rögzített emberi méltósághoz való alapvető jogát az alábbiak szerint.

A)

A 2011. október 29-én történt intézkedés során alkalmazott hangnem kapcsán az alábbi megállapításokra jutott a Testület.

A panaszos kifogásolta, hogy a rendőrök megalázó hangnemben beszéltek vele, felhánytorgatták neki, hogy miért nem költözik el, vagy szed gyógyszert, illetve azt is a szemére vetették, hogy csak neki van baja a szomszédjaival a házban, másnak nem.

A rendőri jelentés szerint a rendőrök miután ellenőrizték a bejelentésben szereplő címet, és ott igazoltatták a lakót, majd a szomszédoknál adatgyűjtést végeztek, majd lementek a bejelentő ingatlanához, ahol elmondták neki, hogy nem tapasztaltak szabálysértést. Erre a panaszos közölte, hogy ezek szerint a r. törm. kétségbe vonja a szavait, és a cigányokat védi. A r. törm. erre azt felelte, hogy nem vonja kétségbe a panaszos szavait, de a helyszínen nem tapasztalt csendháborítást, sem egyéb szabálysértést, így az ott lakókkal szemben nem szab ki szankciót. Hozzátette azt is, hogy nem védi a cigányokat, mert pártatlan és csak a jogsértőkkel szemben intézkedik. Erre a panaszos úgy reagált, hogy a rendőrök biztosan nem szimpatizálnak vele, mert nem büntetik meg a felette lakókat. A r. törm. ismét közölte vele, hogy ők pártatlanok, ezért hallgatják meg mind a két fél észrevételeit, és mivel szabálysértést nem észleltek, ezért nem alkalmaznak szankciót. A tájékoztatást követően a rendőrök távoztak a helyszínről.

A rendőrök magatartásával kapcsolatban a Testület felhívja a figyelmet az Rtv. 2. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésekre. Az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. Az intézkedő rendőröktől – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

Jelen esetben a panaszos, illetve az intézkedő rendőrök előadásai oly mértékben vannak ellentmondásban a tekintetben, hogy a felek között milyen tartalmú beszélgetés zajlott, hogy további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában az ellentmondás nem oldható fel.

A Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 2. §-ában rögzített előírásokat, ezért a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelmét nem tudta megállapítani.

B)

A 2012. január 11-én tartott kihallgatás során alkalmazott hangnem kapcsán az alábbi megállapításokra jutott a Testület.

A panaszos kifogásolta, hogy a 2012. január 11-én történt kihallgatása során B. G. r. tzls. olyan minősíthetetlen hangnemben beszélt vele, amelyet megalázónak érzett. A r. tzls. úgy beszélt vele, mintha elkövetője, nem pedig sértettje lenne a bántalmazásnak. Azt is közölte vele, hogy elege van már abból, hogy a panaszos állandóan intézkedést kér.

B. G. r. tzls. jelentésében ezzel szemben arról számolt be, hogy a panaszos miután belépett az irodai helyiségbe, az ott tartózkodó T. J. r. zls.-hoz fordult és ingerülten közölte vele, hogy ezt még megbánja. Erre a r. tzls. kimért és kultúrált hangnemben, a megfelelő tiszteletet megadva figyelmeztette a panaszost, hogy rendőrségen és hivatali helyiségben van, ahol más kihallgatás is folyik, ezért az ordítását, fenyegetését és azt a minősíthetetlen hangnemet, amit a T. J. r. zls. irányába tanúsít, hagyja abba. Utóbb kiderült, hogy a panaszos azért volt ingerült, mert a r. zls. volt egy korábbi ügyében az előadó, ahol a panaszos ellen indult eljárásban vádemelésre került sor. Előadta még, hogy a panaszost olyan kifejezés, ami az emberi méltóságát sértette, nem érhetne.

A r. tzls. előadását a szobában tartózkodó további három rendőr megerősítette. A történeteket valamennyien úgy adták elő jelentésükben, hogy a panaszos ingerülten szólt a r. zls.-hoz, mire B. G. r. tzls. felszólította, hogy ezzel a magatartásával az irodai helyiségben hagyjon fel.

A rendőrök magatartásával kapcsolatban a Testület ismét hivatkozik az Rtv. 2. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésekre.

A jelen esetben a panaszos, illetve az intézkedő rendőrök előadásai oly mértékben vannak ellentmondásban, hogy további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában az ellentmondás nem oldható fel.

A Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 2. §-ában rögzített előírásokat, ezért a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelmét nem tudta megállapítani.

C)

A Testület a 2011. január 21-i esetre vonatkozó panasz kapcsán vizsgálta a rendőrség intézkedési kötelezettségét.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint „a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése rendelkezik a rendőr intézkedési kötelezettségéről. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyen a tudomására hoznak. A Szolgálati Szabályzat az Rtv. előírásait a következőkkel egészíti ki. A 9. § (1) bekezdése alapján a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy - jogszabály által meghatározott esetekben - helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki.

Az Rtv. 24. §-a szabályozza a rendőrség segítségnyújtási kötelezettségét. Az (1)-(3) bekezdések szerint „a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne. A segítségnyújtás csak halaszthatatlan szolgálati érdekből tagadható meg, közvetlen életveszély esetén csak akkor, ha a segítségnyújtás miatt több ember élete kerülne közvetlen veszélybe.”

A Szabs. r. 6. § (1) bekezdése szerint a csendháborítás szabálysértését követi el az, aki lakott területen, az ott levő épületben, vagy az ahhoz tartozó telken, tömegközlekedési eszközön, továbbá természeti és védett természeti területen indokolatlanul zajt okoz, amely alkalmas arra, hogy mások nyugalma, illetőleg a természeti vagy a védett természeti értéket zavarja.

A Testület ezen a ponton szükségesnek tartja felhívni a figyelmet töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

a) A rendőri jelentések és a panaszosi előadás abban megegyezik, hogy a panaszos 21 óra körül telefonon bejelentést tett a rendőrségen a szomszédok magatartása miatt. A panaszos a M. Városi Rendőrkapitányságot hívta, ahonnan átkapcsolták az A. településrészi Rendőrség munkatársaihoz. A panaszos a szomszédjai csendháborító magatartásának megszüntetésére kért rendőri segítséget.

A bejelentés tartalma a Testület álláspontja szerint felvetette annak a gyanúját, hogy az ingatlanban tartózkodó személyek a csendháborítás szabálysértését követik el, tehát a bejelentésben ismertetett esemény nyilvánvalóan olyannak volt tekinthető, amely az Rtv. 13. §-a értelmében rendőri beavatkozást tett szükségessé, intézkedési kötelezettséget keletkeztetett.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a bejelentések tartalma miatt a rendőrségnek fennállt az intézkedési kötelezettsége.

b) A Testületnek ezt követően abban kellett állást foglalnia, hogy az intézkedési és a segítségnyújtási kötelezettségét a rendőrség jelen esetben megfelelően teljesítette-e.

A panaszos panaszbeadványában sérelmezte, hogy annak ellenére, hogy csendháborítás miatt intézkedést kért, 23 óra 10 percig nem tapasztalt a rendőri intézkedést. Másnap telefonon érdeklődött arról a kapitányságon, hogy miért nem történt intézkedés. Ekkor derült ki, hogy semmi nyoma annak, hogy a panaszos intézkedést kért.

A K. Zs. r. őrmester jelentésében előadta, hogy 21 óra körüli időben valóban érkezett bejelentés a panaszostól az A. településrészi Rendőrőrs lakótelepi mobiltelefonjára, mely szerint a felette lakó család elviselhetetlen módon dörömböl, illetve nagy lárma szűrődik ki az ajtó mögül is és erre tekintettel kért a szomszédjaival szemben rendőri intézkedést. A rendőrök a bejelentést követően kb. 5-7 percen belül érkeztek a helyszínre érkeztek, ahol lifttel felmentek a bejelentésben szereplő lakás 7-8. emeletére, majd abból kiszállva a lépcsőházban semmilyenféle olyan hangot, kopogást, dörömbölést, zenét, amely alkalmas lehetett volna arra, hogy az ott lakók nyugalma, pihenését zavarja, nem észleltek. Ezek után a csendháborítást folytató család lakásához mentek és ott várahoztak több percen keresztül. A lakásból ez idő alatt semmilyen hang nem szűrődött ki. A történetet, azaz hogy a bejelentés valótlan, a lakótelepi jelentésben szerepeltette a r. őrmester.

A lakótelepi jelentés rögzíti a bejelentés és a kiszállás tényét, amely nemleges eredménnyel zárult.

A kapitányságvezető válaszában pedig előadta, hogy a rendőrkapitányság ügyeleti naplójába azért nem került bejegyzés a bejelentésről, mert azt átkapcsolták az A. településrészi Rendőrőrsre.

A rendőri jelentésekből tehát megállapítható, hogy a rendőrök a bejelentést követően a helyszínre érkeztek, majd először a bejelentő lakcímeként szereplő emeletre mentek annak ellenőrzése végett, hogy valóban tapasztalható-e olyan zaj, vagy más egyéb körülmény, amely a csendháborító magatartásra utalna, majd ezt követően a bejelentésben a szabálysértés helyeként megjelölt lakáshoz mentek. Miután egyik helyen sem tapasztaltak zajt, elhagyták a helyszínt, és intézkedésüket pedig a „lakótelepi jegyzőkönyvben” szerepeltették.

A Testület álláspontja szerint az intézkedő rendőrök megfelelő körültekintéssel jártak el az eset kapcsán, maradéktalanul fogantatosították a szükséges intézkedéseket és a kitérkezésükig eltelt idő arányos volt.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint fennállt a rendőrség intézkedési kötelezettsége, amelynek az eljáró rendőrök megfelelően eleget tettek, így azzal összefüggésben nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

Ugyanakkor a Testület álláspontja szerint elvárható, hogy a bejelentő megfelelő visszajelzést kapjon a rendőri intézkedés megtörténtéről, akár személyesen az intézkedő rendőröktől, akár az ügyeletes tiszt telefonos értesítése útján. A bejelentő ugyanis csak a rendőri visszajelzésből tudhat arról, hogy a rendőrség intézkedett az ügyében és bizonyosodhat meg arról, hogy a kért segítséget megkapta.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga a rendőri tájékoztatás elmaradása miatt.

V.

A Testület nem tudott megalapozott döntést hozni a panaszosnak a rendőrök által használt hangnemmel összefüggő panasz (2011. október 29-i intézkedés és a 2012. január 11-i tanúkihallgatás) kapcsán, így emberi méltósághoz való jogának sérelme e tekintetben nem volt megállapítható.

A 2012. január 21-i bejelentés miatt fennállt a rendőrség intézkedési kötelezettsége, amelynek a rendőrség eleget tett, ezért ennek kapcsán nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga, ugyanakkor az intézkedés megtörténtéről a tájékoztatás elmaradása a panaszos ugyanezen jogának sérelmét okozta.

Mindezekre tekintettel a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2012. július 4.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes, előadó testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag